

[\(Úvodem k tomuto článku je článek Skořápky NIC\)](#)

Kraťounké novoroční rozjímání...Tak otevřu jen, co mě napadá teď, tuto chvíli a co mám teď prožité.

Jsem venku se svým psem, je podvečer, našlapuju do bílého peří protržené zimní peřiny..krystalky ledu se na ní vylupují ve svitu měsíce jako perly z lastur . Mám chuť si do načechrané peřiny lehnout s vědomím, že nebude hřát...Slyším hlas...

"no tak, zkus to, tak dlouho si to přeješ, tak dlouho máš chuť to zase udělat. Lehám si..Chvíli ještě držím hlavu nad zemí, nechce se mi ji položit do studeného polštáře. "polož si hlavu, uvolni se, zvládneš to...jako děti...jsi dítě..". Pokládám hlavu a ležím, s očima dokořán. Nádhera...úleva...ticho.

Přibíhá pes a s neklidem mě očuchává a olizuje... Zvedám se a nahlas, hlasitě se směju. Smějeme se všichni.

Matko, jsem tak ráda na Zemi ženou. Tady a teď, ve Tvé náruči. Těší mě Tvá laskavost, Tvé roční proměny, Tvé plody. Tak ráda Tě cítím..voníš...tak ráda Tě hladím...

Otče, mám ráda Tvé světlo, Tvé teplo, Slunce v očích. Dary...

Když jsem začla dospívat, potkávaly mě výzvy. Z různých stran se na mě sypaly informace o Egyptu...

Naštívila jsem ho až v pozdějším věku se synem, ve formě poznávacího zájezdu. Napříč mystickým Egyptem.

Měla jsem silnou potřebu se prsty dotýkat všech míst. Všechny smysly otevřené dokořán. Splnila jsem si sen..

Až později, vlastně nedávno ke mně přišla informace, že Egypt je synonymem k Otci.

Vločky snů

Napsal uživatel

!